

af dagen, hvor trafikken er størst, idet de blokerer gaderne og hindrer den øvrige trafik. Endvidere bliver de arealer, der tillægges en storby derved, at der lægges lag på lag til dem, alt for store. En by med en radius på $1\frac{1}{2}$ km råder over et areal på 7 km². Hvis en sådan by vokser, vil bebyggelsen, hvis den ureguleret finder sted på tilfældige steder, antagelig ske indenfor en radius af 2,5 km, men derved inddrages et areal på 15 km², altså det dobbelte af den oprindelige by, under en tilfældig bebyggelse. En sådan arealforøgelse kan naturligvis ikke forbruges indenfor en meget lang årrække, og man vil derved få det uheldige forhold, at de hidtidige brugere af jorden gennem en høj vurdering af deres ejendom kommer til at betale en skat af jorden, der slet ikke svarer til dens indtægtsmuligheder, og jordbrugserhvervet kommer herved til at betale til en udvikling, den kun i enkelte tilfælde nyder godt af. Efter at den fulde grundværdistigningsafgift nu er gennemført, må man sikre ejendomme der dyrkes, mod en vurdering til ejendomsskyld, der går ud over dyrkningsværdien, og det sker bl. a. ved etablering af yderzoner. Hidtil har den ubemidlede kunnet købe en grund ved grænsen mellem by og land for en lille pris og med en ringe udbetaling og derefter indbetalt til kloak- og vejfond gennem en årrække, hvor grunden anvendtes til kolonihaver. På denne måde fandt en stor opsparring sted hos hidtil ubemidlede. Denne form er søgt sikret ved oprettelsen af mellemzoner, hvor prisen på jord må formodes at ligge lavt, fordi den indtil videre ikke kan bruges til bymæssig udvikling, men hvor udstykning til haver kan finde sted, og hvor der ved byplan er sørget for den senere kommende udvikling. Endvidere har venstres og det konservative folkepartis medlemmer ment, at ejerne havde krav på så faste vilkår som muligt, og har derfor foreslået ordene „indtil 15 år“ i byudviklingslovens § 1 ændret til „mindst 15 år“ og foreslået strøget den administrative overflytning fra en zone til en anden ud over flytning fra mellemzone til inderzone.

Da venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget så absolut ikke ønsker zoner og planer lagt så stramt, at man binder befolkningen stærkt ved valget af bosted, har man i § 5 i byudviklingsloven foreslået indført en bestemmelse om, at der skal inddrages så store områder i inderzonerne, altså i byområderne, at der er tilstrækkeligt til efterspørgslen, hvilket naturligvis må betyde, at man må forme udviklingen således, at befolkningen får så forskelligartede områder at vælge imellem, at deres ønsker kan tilfredsstilles.

Da hele det i byudviklingsloven behandlede problem trods alle paragrafer stærkt kan præges af den opfattelse, der råder hos dem, der udarbejder planerne, har venstres og det konservative folkepartis medlemmer for at sikre, at den forståelse, rigsdagen har lagt i loven, trænger igennem, foreslået indsat § 3. Denne sikrer den folkevalgte forsamlings sidste bedømmelse af byudviklingsplanen, altså af selve byformen.

Venstres og det konservative folkepartis medlemmer i udvalget har ikke ment det fornødent eller rimeligt gennem forslag om tilføjelse til byplanlovens § 12 at give lovhjælp for ekspropriation af arealer til bebyggelse og har derfor foreslået forslaget § 6 slettet og opnået tilslutning fra de øvrige udvalg.

Til slut ønsker venstres og det konservative folkepartis udvalgsmedlemmer at gøre opmærksom på, at efter denne lovs gennemførelse må det forhold, at en kommune ved at opkøbe jorderne i andre kommuner søger at beherske udviklingen i disse, ophøre og om fornødent ved rigsdagens indskriden. Disse opkøb har ofte hindret en naturlig udvikling og medført, at udbygning af byerne blev placeret forkert, og også utvivlsomt medført højere jordpriser end rimeligt.

Således som det fremgår af fællesbetænkningen, kan venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget anbefale folketinget at gennemføre de ændrede forslag.